

תאריך הורדה: 19 מרץ 2026. מקור: עמוד 2, חרות, 4 ינואר 1957 *** מתוך אתר עיתונות יהודית היסטורית, הספרייה הלאומית ואוניברסיטת תא

מ. בנין

סכנת הריאקציה

יניד את זאת (לא היתה ביניים הכחשה?) זה מה, ולא רק כקנה, איש ישר הוא. ויקרא אתנו, או הניד, מה אמר ואובר? מטוב ש'אמנוב — ס'רק אחונו.

ד.

על פי המסורת, שנקבעת על ידי מורנו ר' רבנו, יש להשיב במחמאה על מחמאה ראש"מ מאפי"א כפי, כי אנו לשלנוה סכנה. ויקרא לה-סכנת הריאקציה". אף אנו אמר, כי שלטונה סכנה ושמה האייתי סכנת הריאקציה. אינו משחק בבלים להעניט. כוונתי רצינית, ממש כבלים "קאפי" גריאקציה. אבהינות לאל שהיזה.

שלטון ממשוך הוא ריאקציה. הוא מת' ייצב נגד ההכרה המוקרשית המתקדמת, ל"פיה עמם הוא הכעל והשלטון משרתו, ולא ל"היפר". שלטון ממשוך, יהיה חוז אשר יהיה אינו יכול לא להיות מושחת השחיתות ה"מנימית, הבלתי נבעת של המוסלטיסיות, אם השחורה ואם האדומה, אם הקומוניסטית ואם האנטיסטית, אם האוטוקרטית הישנה ואם הליקטטורית החדשה, מקורה הראשי הוא ב"הכרחה. או הכרחה, או שבשפחה. את כל א"א אחרי, אין ולא כלום. אין מספק, כי ה"ה הוא נחלתם של שליטי מאפי"א. על ר' מסנד הבחירות רבות הדישנות, הקיים ב"ישראל, שאלו נא את ראשי"מ מאפי"א כי כמה מחסידיה, אם הם רואים את עצמם, באזרה טבעי, במדינה, בה לא הם ישלטו? הם יגידו לכמ, בישר לבב, כי ביום התואו יהיו, או יהיו, כחולמים. כלום אפשרי הרבר? וזהי הריאקציה. אין שחורה ממנה.

שלטון ממשוך, בהיותו בטוח, כי ימשך, משרה לעצמו דברים, אשר שלטון רגיל, חו"ל, יסוג מעצם המחשבה לעשותם. הוא נ"סל את אצרות האופה ומתקל טובת הנאה מהם. וחמידי הם הנחמם; והנחמם הם תומ'כיו. הוא משתלט על פת הלחם ושולל אותה. הוא מתנגד כמניני פאך בעוד לאלימם אין קורת גג. הוא קורא לעצמו "שלטון פוע'לימי" ותחומי מטעלים עובדים לאם הדין, ללא אחר קיום ראויים לאדם הרחבה את כל והרבים האלה עושה שלטון ממשוך, מתוך הנחה, כי חבל שריו ומחול לו. מי יזונו? משלטון כזה צמיחה סכנת לעם; והיה סכנת הריאקציה. הדין, היתודה, להשתחרר ממנה הוא שלטון שלטון ממשוך לנמשש במישך, ומזוניה זו טוב, ולא רק טמול הדבר, כי ב"מכות השלישית תחבל על סמטסיה לשרים, ותכן כי הם יהיו זקוקים לו. או אלה, כעבור שיגם מספר.

כפי שאין לך חיוני יותר ריאקציוני מאשר שלטון ממשוך, כי אין לך תופעה יותר מ"קומה, מאשר המרונו בשלטון. חדש ומחוש, צורך ונאמן, חילופים אלה הם זכות וחובה, אשרינו כי בעקבות פולחננו גדל ורוב מספר בני האומה, שחכרו זו והיתה לחתלמ'האז'רתית. גם התומה המשושלת, אשר ראש השלטון הממשוך מסנה להקמיה מולה, לא תצמוד נגדה. הכרה זו של בני"החיון הגרבי, באחד הימים, על סכנת הריאקציה השלטונית, אל על ידי צרוך גורל. שבאלי"מ במקום גורל "ימני", למאפי"א, על ידי הקמת ממשלה לאומית.

כך נהנה הפסיכולוגיה הבריטית לגבי לר' חמים ורם. החלה בהחלוח; וסיימה בנגויים. או להיפך. החחילה בגיוספים; גמרה בתש'כחותו. אך כיצד נהנה המסיר — (אעמוד ב'פני הפיתוי) לוגיה היגורית לגבי לוחמים יתר ויימם? היא כקללות החלה וכמרמנת סימנה. כזה היה ה"המרויך" הסוכנותי והממשלתי. אולם הוא לא רק צמד בניגוד להגיונו ולהגיוני של מר ריצרד קרוטמן; הוא אף טעע את לב האמה, הוא התנקש באמה לב"העם. הלעולם חוסן הכוב? מדי יום ביומו רבים והולכים בני ישראל, ללא הבלד השקפה ר' מפלגה, הרואים את פרשת התוד והיא בעיר גים אחרות לכמרי מאלו, בהן ראה, או טוורוד לבלי ראות אותה, בימי שאה ר' שעבר זמרי, מוקחות העניטם. הסכנה כי מרין גבורה.

מבט קבולתי מפוסלה העיר, כל מי שיק' דארו יבין כי המחבר היה רחוק מתופעת זו. הוא כותב לי, כי היום הוא מסוגל לתע'רוך את פועל"הודים שנעשה ל"אאלטלינה", הן חיל דהם העברי, כותב העציר העפולתי, לא הטביע, אף לא רצה להטביע, את המשתחת המצרית במימי חיפה, ועם תמט הדגל הלבן מעל תורנה, מספק מיד האש... אודה ואח'ודה: התיקש הנורא מהו לא עלה על דע'תי. נפולה ה"אדומה", אף היא תחלה ל"הרגיש בצפע, אף היא פוקחת עיניה לראות וכחה — הסכנה גוברת.

ג.

ומעובדות"חמול"ש'לטום לפרשיות היום. יזה מיבצע סיני. הנהך החותית דרך לפני; והיו דיבורים רשמיים במשך עד לסך ראש"ח, ורבים מני מסור הם האורחים, לא יוד'יכם, אלא יריבים וזקא, המביט על מצנפו'גם ושאולם: מי צדק? ומי חטא — במיב'צע, כבמצעיקם, בהישגיו ובדומם? ותאמר מי שרת שרת התון בניו"יורק; "היתה לנו ב"רירה, להקפין או להכות להקפת האויים, בחזון להקדים ולהקפין, ביוזענו, כי בגלל זה נהיה אולי בלתי מופלגרים, אך לפחות ישאר במימי". מקורי, לא כן? איש לא אמר זאת לפני שרתהו הנכבדה? אולי מי ש'חתי למען מאפי"א בבית "דברי", ישיב לשאלה זו. אבל בגימטו, בבקשה.

מוסרים, כי מר פוסטר דאלס נעל לעצמו את הזכות להוכיח קשות את שרת"החיון. הוא אכר לה, כי בעוד הבריטים והצרפתים לא התחייבו מעולם לבלתי השמשש בכוח נגד מצרים בקשר עם הפקעת התעלה, הרי אהם, הישראליים, נבעתעם לעולם, לעולם לא לפנות במחמאה; איכה וימיתחני, ב"ג'רה? מה היה להם להשיב הסכנה? והאמת ה"מרה הוא כפי אין זו פנימהו של מוכיח ה"מדינה בלבד. והיו אחת הפנינת הקשה, אם לא הקשה בענינה, המוסמעות ברתה, לכל נגד מטעלת ישראל. העם קורא על כך, ושוכב לנטק מצנפנו ושואלו הדינו? מי צדק? כלום לא הוותרו הכרנים האלה? מי ראש, לפני מיבצע סיני, כי לא ישמו ע"גם עם קוטפנים על ידי שליחתה השקצנות של דרכה האיסטרטגית של תנועת החרות, פן יאלצו לעלות עליה — ויעלו? ונקבות הן השאלות, אין מוטס מפני התשובות. והם'נה עולה.

אחרי מיבצע היזומה, ההתקפולית מבחינה בבאית, ההגנתית בסוכן המוסרי, נתקבלה החלטה מבוהלת על נטייה ללא נאמי. היתה תנועה אחת ויחידה, שהסתייגת מהחלטת זו ומחוצאתה. אל הפועלי כל השאר הסכימו, תומאי אף "הודו". אך מה קרה במשך שב"עות מספר. לו היה לי זמן ולקורא בככנות, ייתר עושה, ובכ"כ בנינו, מאכה ארכיונית מסוימה. הייתי מעניק שב"בילה את גלוי הדעת של תנועת החרות על תמללת הסיטה ש"מורתה בבהלה, ליתדה בפיוזות" והייתי מוסף את תאריון מריטבו, הוא אם זכרנוני אנו טטעני. ה"11 בנובמבר 1956. אחרי כך הייתי הולך אצל אחוזת"העבודה והייתי מי מרסם את החלטהה על "עצירת הסיטה" — תאריך, אחר, הייתי בא, ברשות הבעלים ה"אריבים, בבית ספיס והייתי קורא בקול את החלטתם על הבללת עוה, בכך התואים, כמדי'נת ישראל — תאריך, אחר הייתי מבקר א"ל הציונים הכלליים, אשר מפי אחד אמנתי'גיהם יצאו דברים נוראים על עוה, ושוכ ה"ייתי קורא את החלטתם, על תאריכה. אפילו על הפרוגרסיבים אל הייתי פוסט ואת ה"תאריך, לא הייתי שוכח. ומה היה מתברר מאוסף מיסכסיים ותאריכים משעמם זה? היה יוצא, כי המטמלות בישראל הלכו, לאש אך ב'כסחון, בעקבותיו של גלוי"הדעת מטעם תנועת החרות. מי קבל את התודה בשלמותה, ומי ב'חקה? מי במוקדם ומי במאוחר. אך קבלוה, רובן ככולן, גם כך, אם כי לא רק כך, עולה הסכנה. ליום חשב ראשי"מאפי"א, כי עם זה אינו יודע קרוא וככותב, או לחשוב אינו יודע? אין פלא, ששרשים מטעם לאחוזת"העבודה שמפע, בהודמנות מסוימה, צעה אובה מפי ראשי"ממשלה: "אל העורו לח"רות".

קוראי החתיים עלולים לבוא אלי בטעה, על שום מה שכתחי, בסקירתי הארכיונית, את המודחי והפועל המודחי, לא שכתחי, יודים טובים, אבל עוד אני רוצה להוכיח את החלטת המפלגה הזאת על: עוה, כעל חלק מלתי נפרד של מדינת ישראל, העיעה ב'כרד מפורזנטט, קודה, שב צמדי מר אישתי שפרא והבדונו, כ"ן, ללעלה, תערוף ישראל מלחמה על נישות עוה. ללב, וז"י תרהה חשתי-בבוקר הבחשה בנוסח "שר הדרות לא הוסמך, איש לא דוסמך" וכיו. מתוך הנחה, כי גם בצדריזיוום הכתיבה לא מוסר'מה הבחשה כזו, הריני מעלה השפעה, כי הודעתיו של ראשי"מפועל"המרחי מענינת יוד'חר'מהחלטת מפלנתו. ואם הוא אמר ככה, או רק ככה, מה אנו נומר?

זכיתי לכשר את הכשורה הנאה לאחד מ"מברי הפועל המודחי החסוכים. הוא הרה באריבות אך תגובתו אוסיפית היתה? "שי גד את זאת מהי. אני מטמה, ששר"הדוחות

הימים חולפים באיטיות אכזרית, ואפיק"י ניד להצטעם שטמו זמן העשירי כיוואר מת'דפק על ולתוחני, ממש כפי שחיל ברנס מתקרב לשערי א"י עירסי, אנו צועים אחר'נות ליראת מרטה דרכים, אלי אחת מנקו'זות השיא של המשכר המדיני המחמיר, בו שרוייה האומה, איש אינו יודע, מה יהיה בין העשירי כיוואר ובין... היום, אשר עדין לא נקבע.

אמנם, יש אחרים, שהממשלה קבלה, שוב באיחור יחס ניכר, את עצנתו לראוה באוס"י סיבה הפדאיתת המחורשת סיבה מספקת, אם כי לא יחודה, להפסקת הסיטה. פרשנים ודים אמרו, כי האגרת, אשר הממשלה שיר'רה למסטר מעצמות, על הקמפות "המתאכ"דיים", באה להכשיר את את הקרקע לא"י המשכת הנטינה אין, לעת עתה, לדעת, אם פרושם הוא עובדתי, או משוער. אולם ה"י דיעות מהאשיגנטון מפרוות, אף מבהירות, כי הסיכון הוה, אשר קשה לא לקרוא לו "ג'אש, אינו מתקבל במידה כלשהי של הבנה בבירת ארצות"הברית. שוב נשמעת שם הא"שמה בשקריות וכישות המדינית הישרא'לית, כאחר שביום לקרי המאורות והחלט בממשלה ל"בלתי התנהו, התנאי ממש כלשהי, את ההתחייבות "להוציא ברזון את כוח"העם משעת מרשם". ראו בה הודים הול'החיות לצ"הנאזי. הסיכון לגמל אוהה עם היותו, לפי מחמתה, כרוח חיים לנו, נראה בעיניהם כחסר כבוד. הלחץ לסיטה מוטלת לא פחת. עוד כבלי השדרה, שחלכו ברשתם דמ, וצובעים, בצר לנו בגינם, כי כוח האויים ישאר "למציאות" — והו הוד' כמושגים בכריזיות" — בשטח המפונה, או העומד ל"התפנות, כיו הם נחבקים לתדירות, לאמור, להכנסת חילום ודים "לשפחה של מדינת ישראל" לפניו מיבצע סיני. מדיניות"חיה"י שעה לא נשאה אלא פרי באושים. עניין לא נראה שביב אור באוסף המואפל. הקתחה והאזיה של הממשלה היא, לעת עתה, אוי'י רחם. הלהאי.

בימיים מוסיפה הממשלה — לדבר, על החכנית האמריקאית החדשה, אשר, עם סג"להת כמימי המוטומק, יתן לה שמו של איי'זנהואר, הודרוו אחד מברבני ישראל השי'מיים לומר כמה דברי הבל. הם זכו למרסום עולמי. בו ש"ההבחנות ובנוטה, המתחיל לעורר בחילה: "איש לא הוסמך" וגו, סחר את הדעת הדיבורי. הכתמחו של ראשי"ממשש"ה ובהה אף היא לפרסום רב — ב"קול ישראל", הרושם, שנחקבל בעולם הוא, כי ישראל מוכנה להשכיב ב'שחזה צבא נכרי.

המדיניות האמריקאית הרשמית, כפי ש'מאונטט 1955, ישורה בקורפה. מרשן יודע דבר טען, כי מתקנת המדינית "באשיגנטון מתקנת הלעיון לעצרת אוים ללבוש מדיני'דה, ענין מהורה חדשה של אונסקופ, לעצ"י את "הפרזון קבע" לבעית ארץ"ישראל. אם תחלטה חדידעה, אשר לראות בעליל את הרכיכה של הועדה הזאת, כפי שלא קשה להשא את המלצותיה, האויים של שנת 1954 אינו האויים של שנת 1947. התועדה, שחיברו על ידי העצרת כשנה זו, הרכיכה יהיה "ב"דוננ"מ מקיפר; כזה עלול להיות המתרון המוצע על ידה. רבים המתנחמים בכך, כי הערכים ידחו גם "מחורן". כוה אמנם כי לא פעם אחת העליונו אייבינו מדי' ויודינו"י, אך בלום יכולה אשה, לסמוך תמיד על "ג'הכבר"לכ"צ"ר?

כאלה הם הימים, עלו ההגהת, כזו המר'דה, והיה יסוד לתחת, כי האורת, המפל'את, התמפקד של ראש"ממשלה, שקוע רא'שו ורובו בבועות השעה, שהן בעיות ה"י טוד, בהן הלך עמדי האומה, ולא היאט מט'גבר, כי ראש"הממשלה, בימים אלה, חו'שב... על הבחירות לכנסת הרביעית.

ב.

יודעני דבר מסרו, כי בשחיות רבות ש"עוה, ניטה ראש"מאפי"י לשבעו את וייבני המורכסיטיים מאחזות"העבודה, ומספיים ב"צורך התחון להחכונן לבחירות הבאות ול'הקים לקראתן "מדית פועלית". יוזמו של האחמוד המשושש טעו, כפי שפמטר, כי הוא (בלוזר האיחוד) ורק הוא יהיה מסוגל ל"הגבר על "סכנת הריאקציה".

לא דרוש לנו מורטולוג, כדי לפענת את כתב הסתר הנדפסי של ראש"מאפי"א. "סכ'נת הריאקציה" כרושה, על פי הרגלי לשר'נו, הסכנה הצפויה לשלטון מאפי"י מתנועת החרות, והיירו תוטא בכנות לא מושלמת, לו הייתי מנסה להסחיר, מפני הקוראת ה"הקראיה הדיום הסבה לי. זכרתי, אני זו, כי את הסיים מהם הוא ניטה — באילו אפי'צעים I — להטביע כולל ניטה — באילו אפי'לכל תשוב עוד, וזכר אני במצמם, שאינם מה ודוקוקים, כהם הוא האמינו, בכל להף הרש'עות, כי סכנה זו הלהת לבלי שוכ; פשטוהה כמסכתוהה, יהיה איננה עוד. אף אלה, שזכרונם קצר, עוררה מהרהרת באנייהם ה"צרתהו מן ה"ג' ביולי 1955 לאמור: "עלי'הה של תנועת החרות (נידו"ף הלחי היה אז "ששים") אינה אלא קונויקטורלית, היא חח'לוף כקפץ על פני הים.

אחר כל הדברים האלה, הערויים ב'גיון אף בום, קמה לתחה הסכנה"התקוה הישנה וישנה. כל נסיונות ההשפעה שהא'היו; האמנה בירידתנו מן הכמה הציונית אמניה חפלה היחה. שמונה עשר ירחים עב'רו סאו הבחירות לכנסת השלישית, בהן היינו לפמלה השניה בישראל, ולא חקף ה"קצרי", אלא גבה הנה, נגדו יש להקים, על פי צעת המודגא, חומה בצורה, מושולת הודו נא, קוראים טובים, כי אין לתבוע מ'שום אחד מ'בין המליוני של זאב מ'בוטניסקי. להיגור מן הסיפוק, נוכח תחית ה"סכנה". הריני מודה, בלב גבוני, כי לא אוכל-גם

ל'אנוע' מעצמי את ההנאה שבהודאה, כי במקרה דגן, צודק ראש"מאפי"א, כי הסכנה אינה כלל פרי רדינונו, אלא מוחשית ויאה ממשית, קרובה, אף לו הייתי רוצה להיות בנוהם לו, לא אוכל, להחאי ויכולתו להר'געני ביום לראוה אחרות; גיחם לראמתו זו אין ארענה מפי ה"סכנה" סכנה כיצד קרה. הדבר? מי שרואה בתקומתו אריתת התינה מלא מודום, חיוב להאשים את עצמו בשפוטו, הגרה השחורה יהיה נחלתו. הוא האמין בשה שאין להאמין; בחוטטו של ה"שקר, ולא האמין בשה שיש להאמין; בכוחה של האמה, אך כוונת הכותב "לא לעולם חו"ס"י, היא, כעיקר, לכוב.

י עשר שנים לאחר המאורע, גילה מר יוד'צירד קרוטמן, המוציאליטס ה"שטאלני", ב"בית הבהרים הבריטי, כי אפילו דיר וויצי'מן המנוח, בדברו על אומץ לבם של חיליי האריגין הצבאי הלאומי, לא עצר כוח וצי"גיו דמעי, קרוטמן עצמו, הבואניטס, אם לא הבחוייטס, גינה מעל עצמוי ה"גו"טטי" סטכין אנו ניישן" הסוציאליטי את הגנויים ה"בוטריים", שהוטחו, כידוע, לא רק על יני הבריטים, כנגד ההחזרת העברית הלו'חמה.

עם כל השיבונו של הגלוי הזה, עליו שמח הלב יוגל כבוד האמה, יש, לדעתי, במאמרו של המדינאי"התומאי הבריטי גלוי מיסכילי עזו יותר חשוב, מר קרוטמן מספר, כיצד, בהיותו, כשנות הארככים הראשונות, בשרות המלחמה הפסיכולוגית, הוא קבל הדין, כאת מפשלתו על שני הכנייים, בהם יש לזכות, מצד אחד, את דרגה מיכאילוביץ ואת שטינקו-וואידך גיטא, את ברזו מיטו ואת חיליו, לא עוד, גצטנו לוחמי המסוכין לוגיה כ'גונון, תקראו לאיש מיכאילוביץ "מטרוסיס"; הכנום בשם "כנשיות טרווייטיס" יותי, ולא עוד תכנו את אישי טיטו כ'שם "שו"מפרישים הבירות וברים מרוימים הם אמ'רם פרושים מיתריים.